

ning af deres mellemværender på anden fredelig måde efter deres eget valg.

Den indiske repræsentant bad om, at dette forslag måtte få prioritet fremfor to andre af Irland af tekniske grunde fremsatte ændringer til de øvrige foreliggende forslag. I tilslutning hertil talte den danske repræsentant, ambassadør *Gunnar Seidenfaden*, som henviste til de danske erfaringer i mindretalsspørgsmål.

— Vi har derfor fuld forståelse for de to regerings problemer og ved af lang erfaring, hvor vanskelige de er at løse på tilfredsstillende måde, og vi ved, i hvor høj grad følelser gør sig gældende, sagde han.

— I årenes løb har vi lært, at tosidige drøftelser mellem nabostater er den bedste måde at løse de problemer på, som må opstå, når et fremmedsproget befolkningselement må leve dør om dør med borgere, som taler vedkommende stats eget sprog. Når det i dag kan siges, at det dansk-talende mindretals problemer i Tyskland ikke frembyder uoverstigelige vanskeligheder, skyldes det først og fremmest det tilfredsstillende forhold mellem de to nabolande i de senere år, og måske må jeg her især pege på de meget frugtbare samtaler, som fandt sted i 1955 mellem den danske statsminister H. C. Hansen og kansler Adenauer. Det er ud fra dette grundlag, vi vurderer den sag, som nu er for udvalget, og jeg behøver ikke at forsikre vore østrigske og italienske venner om vor fulde forståelse af den vanskelige opgave, de står over for.

Vi har hidtil ikke taget del i debatten i håb om, at parterne ville være i stand til at finde en kompromisløsning. Vi mener, og jeg er sikker på, at udvalget i almindelighed deler dette synspunkt, at den østrigske regering strakte sig vidt i imødekomenhed over for indvendinger under debatten, da den fremlagde det ændrede resolutionsudkast. Der er faktisk nu kun ringe forskel mellem det østrigske ændringsforslag og den resolution, som de fire latinamerikanske lande har fremlagt, og som den italienske regering, så vidt jeg forstår, kan tilslutte sig. I betragtning heraf og af drøftelserne i formiddag mener vi, i overensstemmelse med de øvrige repræsentanter, som er medforlagsstillere til resolutionsudkastet og de

ændringsforslag, som Irlands delegerede har fremlagt, at der skulle gøres et ærligt forsøg på at forlige de to udkast.

Den danske repræsentant udtalte derefter håbet om, at kompromisforslaget ville få enstemmig tilslutning, og tilsluttede sig det indiske ønske om, at det nye udkast måtte få prioritet, så at sagen kunne løses på en fordragelig og rimelig måde.

Efter forhandlinger mellem de to grupper forlagsstillere opnåedes der enighed om et kompromisforslag, som i det store og hele var identisk med tolvmagtsforslaget, men dog således, at de to parter 1) opfordredes til at genoptage forhandlingerne med henblik på at finde en løsning på alle uoverensstemmelser i forbindelse med iværksættelsen af aftalen, og 2) såfremt et tilfredsstillende resultat ikke nåedes på rimelig tid, skulle begge parter overveje en løsning efter en af de i FN-pagten angivne metoder, derunder henvendelse til Den mellemfolkelige Domstol, eller en anden fredelig metode, som de måtte vælge.

Canada og Norge sluttede sig til de 16 forlagsstillere til dette resolutionsforslag.

Det blev vedtaget med akklamation. I forvejen var det østrigske og firemagtsforslaget trukket tilbage.

Fra østrigsk side udtaltes, at forslaget var acceptabelt for Østrig og skabte fundamentalt nye vilkår, medens det fra italiensk side fremhævedes, at Italien ville bestræbe sig for at nå til en løsning, direkte og hurtigt, ved tosidige forhandlinger.

Efter en kort debat vedtog plenarforsamlingen enstemmigt resolutionen den 31. oktober.

10. Indere og indo-pakistanere i Den sydafrikanske Union.

(Dagsordenens punkt 70).

Siden 1946 har spørgsmålet om behandlingen af den indiske befolkning i Sydafrika stået på generalforsamlingens dagsorden. Da det stadig ikke var lykkedes Indien og Pakistan at få forhandlinger i gang med den sydafrikanske regering om dette spørgsmål, havde de på ny begæret sagen for generalforsamlingen.

Spørgsmålet blev af 15. generalforsamling henvist til det særlige politiske udvalg, men udsendt til forsamlingens anden delsamling.